

Od autorky New York Times
bestsellera LIGHTLARK

SKYSHADE

ALEX ASTER

MOTYL

SKYSHADE

SKYSHADE

ALEX ASTER

Preklad: Katarína Kvoriaková

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Skyshade

Copyright © 2024 Alex Aster

All rights reserved.

Translation © Katarína Kvoriaková, 2026

Cover lettering by Natalie C. Sousa

Cover illustrations by Sasha Vinogradova

Cover design by Deena Micah Fleming

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2026

www.vydavatelstvomotyl.sk

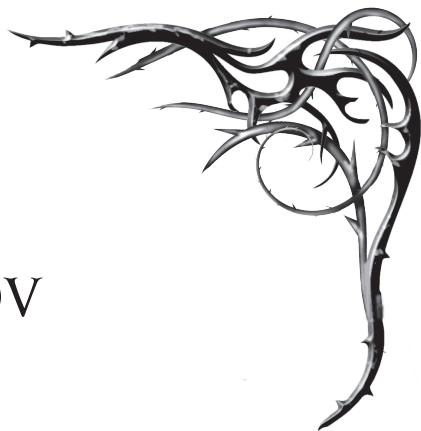
Print: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia, BN: 150678/01

ISBN: 978-80-8164-448-1

*Venujem každému, kto hľadal silu v iných,
no nakoniec ju našiel v sebe.*

DOMOV

Isla Crownová sa dívala, ako sa jej pred očami vytrácal muž, ktorého milovala.

Ten druhý, ktorého milovala tiež, ju držal za ruku s takou zúfalou nádejou, s akou sa spiaci drží nádherného sna tesne pred zobudením. Žalúdok sa jej prepadol a v ušiach jej zvonilo... Rinčanie mečov a kvílenie drekov vystriedalo ohlušujúce ticho.

„Si doma,“ oznámil jej Grim a hlas sa mu od úľavy zlomil. Priťahal si ju k sebe a zovrel ju v náručí. Oprel si ju o hrud' a jej líce spočinulo na mieste pod jeho srdcom, na známom mieste. Inštinkatívne nasala jeho vôňu a pritisla sa k nemu.

Domov. Jedna jej časť sa uvoľnila.

Tú druhú zase zovrel prudký kŕč.

Odtrhla sa od Grima. Zadíval sa na ňu. Ruky a brnenie jej pokrývala krv. Na perách cítila slanú chuť od potu a sĺz z boja.

Chcela utiecť. Chcela sa rozbehnúť týmito chodbami, tak ako keď sa prvýkrát stretli. Túžila skočiť do portálu a vrátiť sa na Lightlark, späť do Orovho náručia...

No prišla sem z nejakého dôvodu. Podľa orákula mala zabiť buď Ora, alebo Grima. Bol to jej osud. A teraz, keď už vedela, čo v minulosti spáchala a spomenula si na všetkých tých ľuďoch, ktorých zabila... bála sa, že by mohla ublížiť slnkodinskému kráľovi.

Grim sa k nej pomaly a obozretne priblížil. „Srdce,“ oslovil ju jemne. Znovu jej podal ruku. Zodraté hánky mal polepené zmesou svojej a Orovej krvi.

Srdce. To jej bolo rozpoltené. Jedna časť ho chcela viac než čokoľvek na svete – *teraz si už všetko pamätala.* A tá druhá mu mala chuť vraziť dýku do hrude. Znovu.

Chytila ho za ruku.

Grimov široký chrbát sa od úľavy uvoľnil. A potom z jej úst vyšla žiadosť: „Vezmi ma tam.“

Hneď to pochopil. Vedel, kam chce ísť. Možno ho chcela nenávidieť a možno si priala, aby jej nenávisť zapustila korene do jej kostí, rástla tam a bujnela ako zanedbaná záhrada, no on ju poznal. *Skutočne ju poznal.* „Isla...“

„Vezmi. Ma. Tam,“ zavrčala zachrípnuto. Mohla sa tam presunúť aj sama pomocou svojho zariadenia alebo siahnuť po jeho sile. Lenže keď si pomyslela, že by sa mala čo i len dotknúť jeho schopností – po tom všetkom, čo nimi napáchala –, naplo ju. Grim sa na ňu na okamih uprene díval, potom jej zovrel dlane a miestnosť sa stratila. Jej žalúdok znovu urobil salto.

Každý centimeter krajiny pokrýval popol ako vrstva jedovatého snehu. Z domov zostali iba spálené kopy ako drevo na hranici. Všetko sa rozpadlo a dedinu zožral rozklad.

Ticho preťal ako cvendžanie kopy jej nárek. V stvrdnutom rumovisku sa krčili veľké a malé telá. Niektoré obrysy sa už ani nedali rozoznať.

Ty si to spravila, našepkával jej hlas v hlave. *Netvor.*

Nie. Ona to predsa nechcela, ona...

A vtedy sa jej pred očami vynorili spomienky. Aj vtedy stála presne na tom istom mieste a topila sa žiaľom nad tým istým skutkom. Bolelo to. Tak strašne to bolelo, ako mokvajúca rana. Chcela krváčať. *Zaslúžila si krváčať.* Jej bolesť však neznamenala nič, pretože títo ľudia zomreli jej vinou.

Vinou jej moci.

Obrátila sa ku Grimovi, oči ju páľili. „Mal by si ma uvrhnúť do žalára. Spáchala som tu zločin. Som horšia ako všetci zlodeji a vrahovia. Som...“ Grim ju zachytil, skôr než sa zrútila na zem.

„Spravila si to neúmyselne,“ pripomenul jej a podoprel ju. Dych jej uviazol v hrdle. „A záleží na úmysle, keď zomreli stovky ľudí?“

Z očí mu sálal smútok. „Záleží.“

Odtiahla sa od neho. „Jasné, že ty povieš niečo také.“

Pred očami sa jej vynoril Lightlark, všade krv, dreky driapajúce nebo svojimi pazúrmí. *Ciel umiera, Avel zvierá v náručí telo svojho dvojčata.* Vzlyk sa jej zasekol vzadu v hrdle. „Nemuseli zomrieť.“ Zalapala po dychu. „Prečo, Grim? Prečo si musel zaútočiť?“

„Ty dobre vieš prečo,“ odpovedal potichu. Spravil k nej pár krokov, ale ona ustúpila. Nedovolila mu priblížiť sa.

Áno, vedela to. Teraz to už videla na vlastné oči, ten čin, ktorý v minulosti rozsieval smrť – uvoľnila nespútanú moc, aby zachránila Grima a sama pritom zomrela.

On ju však priviedol späť. Zviazal jej život so svojím, ale malo ísť iba o dočasné riešenie. Trvalé sa však dalo nájsť iba v tom inom svete s neobmedzenou mocou a portál doň sa nachádzal na Lightlarku.

„Mohol si mi to povedať. Mohli sme sa o tom porozprávať a vysvetliť to Orovi...“

„Keby sme použili portál, Oro zomrie. S tým by nesúhlasil,“ pripomenul jej Grim a potom na okamih stíchol. „A ani ty by si s tým nesúhlasila.“

Jasné, že nie. Život kráľa bol priamo prepojený s ostrovom a portál bol postavený priamo v jeho základoch. Použiť ho by znamenalo odsúdiť Lightlark aj Ora na smrť.

Pokrútila hlavou a dívala sa na všetku tú spúšť okolo seba. „Naozaj by si nechal Lightlark padnúť? Obetoval by si ostatné ríše, zatiaľ čo tú svoju by si viedol do sveta, o ktorom nič nevieš? Pre nejakú ženu?“ Nedávalo to zmysel.

Grim sa zamračil. „Nie pre nejakú ženu,“ vyprskol, akoby ho tie slová urazili. Potom k nej pristúpil. „Pre moju manželku.“

Manželka. Tie slová v nej odomkli tisíce spomienok na nich dvoch a na rok pred Storočnicou. Bojovali spolu. Zaľúbili sa. Zobrali

sa. Všetky tie okamihy sa jej vybavili iba pred chvíľou. Pobúrene zavrela oči. „Dobre vieš, čo som tým myslela. Pre *jeden* život by si riskoval tisíce. To je zločin. Sebecký, odporný zločin.“

Isla cítila, ako sa k nej Grim priblížil. Keď otvorila oči, stál rovno pred ňou. „Srdce,“ hlesol vyrovnane. Vďaka ostňom na pleciah vyzeral ako démon. V mesačnom svite sa na jeho brnení leskla krv. „Ak vyhlásiť vojnu pre jednu ženu je zločin, tak ma považuj za zločincina.“ Ešte bližšie. „Ak je zlé zabiť tisícky, len aby si ty mohla žiť, potom som zloduch.“ Teraz už musela zakloniť hlavu, aby sa naňho mohla pozrieť. Sklonil sa k nej. Jeho dych ju páčil na ústach. „Ak mi láska k tebe prinesie pád, tak ver, že už som na kolenách.“

„To je odporné,“ hlas sa jej triasol. „Si... monštrum.“

Len čo jej to vykĺzlo z úst, uvedomila si, že sa správa ako pokrytec. Hlavne v tej chvíli, keď stála na tom mieste, kde zmarila stovky životov... A spravila to preňho. Zachránila ho.

Sme monštrá, Požieračka srdc, povedal jej Grim počas Storočnice. A mal pravdu.

To však neznamenalo, že sa nemohla zmeniť.

Grim jej sľúbil, že ukončí boje, keď sa s ním vráti na Tieňoc. Už vyhaslo priveľa životov. Lightlark prehrával. „Stiahni všetky vojská aj dreky. Ihneď.“

„Už sa stalo,“ odvetil. V ruke sa mu zjavil meč, ktorý ovládal okrídlené potvory. „Je koniec.“

Bol to ten istý meč, po ktorom spolu v minulosti pátrali. Ten, na ktorom zlomila kliatbu, aby ho Grim mohol použiť.

Bola to jej vina. To všetko.

Dreky zabili priveľa ľudí. Viedla svojich priateľov na bitúnok. Porazili ich sily jej vlastného manžela.

Tí, ktorí prežili, ju určite považujú za zradkyňu. Musia si myslieť, že im celý čas klamala. A ten fakt ju zabíjal. Lenže na jej pocitoch nezáležalo, pokiaľ im Grim zaručí bezpečnosť. „Prikáž všetkým drekom, aby zaliezli pod zem, a vráť meč do zlodějkinkej skrýše. Odprisahaj mi, že ho už nikdy nepoužiješ.“

Očakávala, že Grim sa bude brániť, ale z úst mu s ľahkosťou vyklzlo: „Prisahám.“

Rozhodla sa pokúšať svoje šťastie. „A prisahaj, že už nikdy viac sa nepokúsiš použiť ten portál.“

Tentoraz zostal ticho.

„Prisahaj.“

„Ak to spravím, zomrieš,“ odvetil Grim. „Všetci tu zomrieme.“

Životy Grimových poddaných záviseli od neho. A teraz osudy všetkých boli zviazané s ňou. Obzrela sa okolo seba, dávala sa na telá. Na tie životy, ktoré už vzala. „Nemal si ma k sebe takto priviazať.“ Znovu zavrela oči a po lícach sa jej skotúlali slzy.

Grim jej prešiel palcom po sánke a zachytil ich. „Spravil by som to zas,“ zašepkal jej rovno do ucha chrapľavým hlasom. „Spravil by som to tisíckrát, Srdce. Mala by si to už vedieť. S radosťou pre teba obetujem celý svet. Každý jedenkrát.“

A to znamenalo, že ona ho bude musieť zachrániť.

TRÓN

Isla sa mohla na celé mesiace zavrieť vo svojej izbe, utápať sa v žiali a lutovať sa. Tak to spravila v minulosti, keď si prvýkrát uvedomila, čo spravila.

Jej slzy však nezabránia Grimovi, aby použil portál na Lightlarku. Nepomôžu jej pochopiť význam zlovestného proroctva. Nepomôžu jej ani ochrániť tisíce pred zatratením, ktoré by ich čakalo s jej smrťou. To dokázalo jedine konanie.

Prehltla slzy, pochovala pocity hlboko vo svojom vnútri a uvažovala. Grim nebude plánovať niečo poza jej chrbát iba vtedy, keď sa ona zúčastní na všetkých poradách a stretnutiach. Na každej udalosti. Bude hrať úlohu poslušnej manželky, lebo vďaka tomu získa prístup.

Počnúc pohrebným obradom na druhý deň ráno. Grim sa vzdal svojej komnaty – ich spoločnej komnaty – a teraz v nej spala ona. Zobudila sa na svitaní. Z rohu miestnosti ju pozoroval Rys, ktorý večer takmer zbúral stajne, keď nemohol byť s ňou. V zelených očiach sa mu leskli obavy, keď sledoval, ako si zapletá vlasy do koruny v tieňockom štýle.

Obozretne si zvolila šaty. Na tomto mieste, obklopená nepriateľmi, si musela dať záležať na svojom výzore.

Roztrasenými prstami siahla po prívěsku zo zlatej ruže. Bolo to jediné, čo jej po Orovi zostalo. A ešte spomienky. Keď si rozopla retiazku a vložila si ju do vrečka, slzy jej stekali po tvári.

Nespoznávala sa v zrkadle. Po divodinskej zelenej a červenej nezostalo takmer nič. Nahradila ju čierna – čierne šaty s nenápadnými

ružičkami všitými do živôtika. Vyzerala ako oddaná tieňocká manželka.

Rozmýšľala nad týmto klamstvom, keď sa presunula portálom do Grimovej zbrojnice. A práve v nej našla zásobu liečivého elixíru, ktorú im chystali Divodínci do boja. Väčšinu už spotrebovali, no ona vzala väčšiu časť z nej, vytvorila hviezdnu kaluž a poslala ju do lightlarskej ošetrovne.

Bolo to riskantné, ale bez liečivých vlastností ich elixíru by zahynuli stovky ranených bojovníkov. Ona ich zatiahla do vojny a toto bolo jediné, čo pre nich teraz mohla urobiť. Na Tieňoci rástli nekonečné lány kvetu nightbane, z ktorého sa elixír vyrábal. Nebude im chýbať.

Zatvorila portál a vrátila sa do svojej izby, skôr ako Grim zaklopal.

„Nemusiš tam ísť,“ oznámil a díval sa na jej opuchnuté oči. Zdvihol ruku, aby jej zotrel slzy z líc, ale keď zazrel výraz na jej tvári, rozmyslel si to.

„Viem,“ odsekla. „No aj napriek tomu idem.“

V Tieňoci sa telá pochovávali. Vojakov uložili na večný odpočinok do posvätnej pôdy pri pobreží a zahrnuli ich kopami popola.

Vzdych páchol ako mäso a soľ. Vietor jej uhládzal vlasy a odhaľoval čierne sponky, ktoré si do nich zapichla. Zdobili ich čierne diamanty, ktoré sa jej hodili k plášťu. Náhrdelník s veľkým trblietavým diamantom od Grima sa teraz vynímal na jej krku všetkým na očiach.

Niektorí pri pohľade na drahokam zalapali po dychu a iní si o ňom otvorene šepkali. Bol to symbol ich manželstva. Mnohí možno ani neverili, že ich zväzok bol skutočný, až kým nezbadali náhrdelník.

Nezdalo sa, že by na tom rodinám vojakov záležalo. Keď kráčala pomedzi rady náhrobkov k novým navrhším kopám, dívali sa na ňu s nenávisťou. Ani sa im nečudovala.

„Zradkyňa. Nepatrí sem,“ zamrmlal ktosi. Mal pravdu. Patrila na Lightlark, mala oplakávať smrť ľudí, ktorí bojovali po jej boku.

A teraz tu predstierala, že si prišla uctiť tých, ktorí im zasadili posledný úder. Hnusilo sa jej to, neznášala to a hnevala sa spolu s rodinami, ktoré žalostivo nariekali.

A tiež ju trápil pocit viny.

V noci ju v snoch prenasledovali kosti a popol. Rys ju ráno drgal hlavou, aby sa zobudila. Prikrývka ležala na zemi. Po rukách sa jej tiahli škrabance, akoby do seba v noci zarývala nechty. Rebrá ju boleli od trýznivých vzlykov.

Teraz však musela svoje emócie zase potlačiť. Nebola vhodná chvíľa na to, aby niečo cítila. Pod pokožkou jej totiž pulzovala rovnaká skazonosná moc, ktorá len čakala, kedy sa bude môcť znovu vymknúť spod kontroly.

Keď mal Grim smútočný prejav, visela na každom jeho slove a hľadala náznak nejasnej hrozby alebo pripravovaného plánu zaútočiť na Lightlark. On sa však iba prihovárал smútiacim rodinám. Keď dohovoril, mávol rukou a časť popola z hrobov sa vzniesla k nebu.

„Mám sa teraz stretnúť s členmi kráľovského dvora v trónnej sieni, aby sme prediskutovali, čo ďalej,“ oznámil jej po tom, čo sa stretol s každou rodinou.

Isla sa ovládla, aby uňho nezbudila podozrenie svojím náhlým záujmom. „Nájde sa tam miesto aj pre mňa?“ Pozorovala jeho tvár a hľadala v nej podráždenie.

Nenašla ho. „Ty máš vždy miesto po mojom boku,“ odvetil. „Sám som ti vyrobil trón.“

A naozaj, už si spomínala. Vytvoril ho zo svojich vlastných tieňov.

O niekoľko hodín už k nemu kráčala ako duch. Zo všetkých strán sa na ňu valili spomienky na minulosť a prenikali do súčasnosti, až sa napokon spojili v jedno.

Pamätala si, ako Grim všetkých rozhorčil, keď im predstavil svoju manželku – svoju rovnocennú partnerku. Stalo sa to tesne pred odchodom na Storočnicu. Veľmi jasne sa vtedy vyjadril, že každý, kto ju nebude rešpektovať, už nepatrí na Tieňoc. Lenže týmto

vyhlásením nevyrazil odpor, nevytrhol ho s koreňmi a nevykázal z krajiny, ale dovolil mu rásť ako semenko v tajnosti.

Táto miestnosť... tieto tróny... Spoznávala tváre, ktoré sa na ňu dívali. Miestnosť zaplnili vysokopostavení vojaci a šľachtici.

Poklonili sa jej, lebo Grim by im rozparal brucho, keby to napravili. Iba on zostal stáť. Keď kráčala k trónu, pozoroval ju s obdivom hodným boha. Tu však žiadni bohovia neboli.

„Vládkyňa sa vrátila.“

Nikto sa neodvážil protestovať.

Z kúta ju pozorovala žena. Ruka jej spočívala na dvoch mečoch, ktoré jej viseli prekrížené na hrudi. Isle sa zazdalo, že ju pozná z minulosti. Bola to Grimova generálka Astria. Dlhé čierne vlasy mala spletené na zátylku do vrkoča. Vysoké bledé líčne kosti dávali jej tvári ešte vážnejší výzor.

Generálka prebehla pohľadom po celej sieni a hľadala možnú hrozbu pre Grima. Potom jej zrak padol na Islu. Prižmúrila oči, akoby tú hrozbu naozaj našla. Už od prvého okamihu, keď sa zoznámili, si Isla uvedomila, že Grimova generálka k nej neprechováva nejaké negatívne pocity, iba jej skrátka nedôveruje.

Astria by mohla byť problém. Tu na nepriateľskom území musela Isla klamať Grimovi, skrývať pred ním svoje skutočné úmysly. Rozmýšľala, aké má možnosti. Jeho zdravý úsudok zatemňovala láska k nej, ale jeho generálka videla všetko jasne.

Isla došla na koniec uličky a Grim ju vzal za ruku. Pomohol jej na trón.

Tiene pod pokožkou ožili a začali sa zvláštne pohybovať, akoby boli Grimovým predĺžením. Ona však nedala nič najavo. Dav sa postavil.

Isla pocítila náhle nutkanie vypustiť svoju moc. Obklopovali ju nepriatelia. Tieto tváre nepoznala z minulosti, ale z bojiska.

Pre Ora zostane medzi nimi a odhalí ich plány. A keď začnú ohrozovať jeho alebo Lightlark, zarazí to.

„A čo teraz?“ Ktosi sa odvážil narušiť ticho. Isla vedela, že iba vojak by bol dostatočne hlúpy, aby prehovoril takto na rovinu.

Rýchlo našla vinníka, veľkého chlapa, ktorého nemohol nikto prehliadnuť. Ozrutnú postavu zahaľovalo na mieru vyrobené brnenie. V strede hlavy mu vyrastal pás dlhých vlasov. Utvoril sa okolo neho prázdny priestor, akoby sa k nemu ľudia báli aj priblížiť. Zdalo sa, že sa ho nechceli nechtiac dotknúť, hoci mal zakryté ruky. Išlo totiž o veľmi mocného Tieňočana, ktorý dokázal ovládať človeka dotykom. Počas posledných niekoľko storočí sa táto schopnosť z ríše takmer úplne vytratila.

Grim mu nevenoval pozornosť a on spokojne pokračoval, akoby mu ani nebol jeho život drahý. „Vyhrávali sme. Nemyslíte si, že nevieme, prečo sme sa stiahli.“ Veľavravne zapichol pohľad na draho-kam na Islinom krku. „Ten náhrdelník. Je to odporné...“

„Tynan!“ zvolal Grim mrazivým tónom, ktorý bol rovnako ostrý ako zamrznuté tienie Islinho trónu. Nikto sa neodvážil ani pohnúť. „Iste si spomínaš, že môj otec bol známy vyrezávaním jazykov vojakom. Pri plnení rozkazov ho aj tak nepotrebujú. Tak to tuším hovorieval, však?“ Zamračil sa. „Ktovie, či by ti nechal ten tvoj. Možno to treba napraviť.“

Tieňočan sa iba vystrel a silne zaťal päste v kovových rukaviach. Možno bol nebezpečný, no nie pre Grima. Jeho moc bola nepopierateľná ako príliv. Vyžarovala z neho sila, ktorá zaliala celú sieň. Dokázal by zabiť každého, a to by sa ani nemusel pohnúť z trónu. A oni to všetci vedeli.

„Prišli sme o stovky,“ pokračoval Tynan a hlas sa mu triasol od zlosti. „Pre nejakú ženu, pre...“

Grim nadvihol ruku. Tynan zmeravel a začal chrčať. „Tá žena je moja manželka,“ vyslovil Grim zreteľne, „a tvoja panovníčka. Budeš jej slúžiť.“ Uvoľnil zovretie a Tynan sa zatackal dopredu. „A teraz sa jej pokloň.“

„Vládca, ja...“

„Povedal som, *pokloň sa*.“

Keď muž padol na kolená, Isla videla, že mu v očiach prebleskuje nenávisť.

„Hlbšie.“

Zaprel sa dľaňami do podlahy a kovové rukavice zaškrípali o kameň.

„Ešte hlbšie.“

Tynanovi sa chveli pleciami od neovládateľného hnevu a pritlačil čelo na dlažbu.

„A teraz,“ pokračoval Grim už normálnym tónom a uvoľnene sa oprel. „Možno sme sa stiahli, ale o Lightlark sme neprišli.“

Isla zmeravela.

Pomaly otočila hlavou a pozrela sa na Grima. Ten jej nevenoval ani pohľad. „Práve naopak,“ hovoril ďalej, „teraz sa nám naskytla najväčšia príležitosť zmocniť sa ostrova. Ako viete, traja panovníci založili Lightlark a medzi nimi bol aj môj predok.“ Až vtedy sa k nej konečne obrátil. „A tiež jej predchodkyňa.“

Isla ani nedýchala.

„Lightlarkský kráľ je do nej zaľúbený,“ oznámil Grim, akoby šlo o žart. Akoby vlastne celý čas iba zohrávala svoju úlohu špeha u kráľa Lightlarku, na Orovom dvore, a mala ho prinútiť, aby sa do nej zaľúbil a ona získala prístup k jeho moci. Všetci sa zasmiali. Vojaci si čosi šepkali. Jej zlosť blčala ako lesný požiar. Zovrela opierky trónu, ostré hrany tieňov sa jej zarývali do dlaní, až si takmer predrala pokožku. Chcela ich všetkých umlčať. Mala sto chutí vypustiť na nich všetku svoju moc, ktorá sa v nej zdúvala ako neskrotené vlny. A predovšetkým túžila zaškrtiť Grima. Hlavne keď s úskrnom vyhlásil: „A teraz máme všetko, čo potrebujeme, aby sme sa zmocnili Lightlarku.“

Isla sa dívala, ako sa všetci vojaci a Grimovi poddaní postavili do zástupu a postupne opúšťali miestnosť. Krv v nej tak vrela, až sa bála, že zbĺkne. Napokon sa za posledným zabuchli dvere.

V tej sekunde sa na jeho krku ocitla jej dýka. Isla ho zatlačila do trónu. Slová z nej vychádzali nasiaknuté hnevom a pocitom zrady. „Ty odporný manipulatívny...“

„Hoci by som si nesmierne rád vypočul koniec tej vety,“ skočil jej do reči Grim, ktorého zjavne nerozrušila čepeľ pod bradou, „nechaj si to na niekedy inokedy, keď budeš mať skutočný dôvod nenávidieť ma.“

Vycerila zuby. Všetko, čo povedal...

„Neplánujem napadnúť Lightlark, Srdce.“

Neveriacky naňho zažmurkala. „Veď si vravel...“

„Viem, čo som vravel. Iba to, čo chcú počuť. Chcel som získať čas.“ Díval sa jej do očí. „Portál by zachránil teba... aj môj ľud.“

Mierne spustila čepeľ. To nečakala. „Pred čím ho treba zachraňovať?“ V minulosti predstavovali dreky najväčšiu hrozbu, lenže tá už nejstvovala. Grim ich vyhnal pod zem a znovu ukryl meč, ako ho žiadala.

„Pred búrkami,“ odvetil. „Sú smrteľnejšie, než si dokážeš predstaviť.“

O tom počula prvýkrát. A to strávila rok pred Storočnicou skúmaním Tieňoci.

Zrejme vycítil jej zmätok, lebo dodal: „Kedysi sme im čelili raz za pár storočí, potom sa objavovali už po niekoľkých desaťročiach. A teraz sa s nimi stretávame každých pár rokov. Sú veľmi nepredvídateľné a čím ďalej, tým horšie. Počas búrkovej sezóny zomierajú stovky.“

Stovky? Zamračila sa a on prikývol.

„Nejde iba o počasie. Prinášajú choroby. Príšery, ktoré vyhladia celé dediny. Tieto víchrice sú ničivejšie ako kliatby. Aj dreky sa objavili počas jednej z nich a nikdy neodišli.“

„Ako vieš, že sa blíži ďalšie búrkové obdobie?“

„Svedčia o tom znamenia,“ odvetil. „Mení sa príliv a odliv. Niektoré zvieratá zaliezajú do nôr. Naposledy to trvalo tri mesiace. A ak by som mal hádať, najbližšie obdobie bude celú zimu.“

Isla prehltla. Stovkám Tieňočanov hrozilo nebezpečenstvo.

Možno to aj tak mali všetci spočítané. Nemala istotu, koľko času jej ešte zostávalo. A keby zabila Grima a naplnila proroctvo, zahynuli by všetci...

Nie. Nemienila sa poddať takému osudu. Veštkyňa sa tvárila, akoby jej budúcnosť bola vytesaná do kameňa. Ak však existoval spôsob, ako to obísť, ona ho nájde.

„Pomôžem ti. Nájdem spôsob, ako zastaviť búrky.“

Nadvihol obočie. „Myslíš si, že som to neskušal?“

„Nikdy si to neskušal so mnou.“ Už raz spolu pracovali. Na okamih ju oslepili spomienky. Dych sa jej zrýchlil. „Skúsme to spolu ešte raz. A popri tom sa nám možno podarí získať trochu času, aby sme našli iné riešenie ako portál.“

Získať trochu času, aby mohla zmeniť svoj osud.

Zaváhal. A potom prikývol.

Išla si povzdychla. Odtiahla sa od neho, no potom si uvedomila, že ho stále zadržáva nohami.

Grim kĺzal pohľadom po jej tele a zastavil sa na leme šiat, ktorý sa jej vyhrnul vysoko na stehno. Na pokožke jej nabehla husia koža.

Predstavila si, ako by jej rukou prešiel po boku, pritiahol si ju k sebe a pritlačil na seba. Predstavila si, ako by prehla chrbát a pretiahla šaty cez hlavu...

Potom si však uvedomila, že to nebola len predstava. Skutočne sa to už raz stalo. Líca jej zahoreli. Grimove oči potemneli a nespúšťal ich z jej tváre. Rukami pevne zvieral boky trónu.

Bol to jej nepriateľ. Takéto myšlienky sa jej hnusili.

Zabudnúť na potlačené pocity? Nie, ona ich potrebovala rozdúchať. Museli plápoliť.

Postavila sa a uhladila si šaty. „Dobre teda, tak zajtra.“ Sladko sa naňho usmiala. „Ak náhodou zistím, že hrozba pre Lightlark je skutočná, určite budem vedieť nájsť využitie pre všetky tie pekné dýky, ktoré si mi nechal v izbe.“ Viseli v radoch na stene, všetky dokonalo zaoblené, aby jej pasovali do úzkych vreciek na nohavičiach v skrini. „Nemysli si, že by som ťa nerozpárala len preto, lebo sme manželia.“

Až keď došla k dverám, začula jeho slová: „Nič iné by som ani nečakaľ, žena.“